

להיות תום

- נכתב על ידי: תום וד"ר טל קרויטורו -

להיות תום

נכתב על ידי: תום וד"ר טל קרויטורו

עיצוב גרפי: תות בלומנטל

realitybasedpublishing.co.il / realitybasedpublishing.com

להיות תום

נכתב על ידי: תום וד"ר טל קרויטורו

© 2026 ד"ר טל קרויטורו

כל הזכויות שמורות

אין לשכפל או להעביר כל חלק מפרסום זה בכל צורה או בכל אמצעי
מכני או אלקטרוני, לרבות צילום והקלטה,
או בכל מערכת אחסון ואחזור מידע,
ללא אישור בכתב מהמחברת או המוציא לאור
(למעט על ידי מבקר, אשר רשאי לצטט קטעים קצרים
ו/או להציג קטעי וידאו קצרים בביקורת).

עיצוב עטיפה וגרפיקה מאת
תות בלומנטל בסיוע AI

הי, אני תום.
הגיל שלי כיום הוא 23,
אבל הכל התחיל
בעצם בגיל 5.

עבר

בגיל 5 הרגשתי שאני בן. בעצם להיות בן זו לא הרגשה.
פשוט מאד מאד מאד (מאד) רציתי להיות בן.
חשבתי שהגוף שלי לא נכון.
היו לי מחשבות עצובות למה אין לי פין כמו של הבנים.

בניגוד לרוב סיפורי הטרנס
ששומעים, לא שיחקתי
רק במכוניות, גם אהבתי
מאד לשחק בברביות.

הייתי ילדה רגילה סך הכל, קצת 'טומבוי'
בעיני אנשים, אבל רגילה (חוץ מהעובדה
שבאותה תקופה לא ידעתי לדבר ואני על
הספקטרום האוטיסטי).

לא עשיתי עם התחושות האלו משהו,
פשוט ניסיתי להמשיך בחיים שלי בתקווה
שהתחושות האלו יחלפו.
אבל כן דמיינתי שבגיל 13 יהיה לי פין
כמו של הבנים ואז אני אהיה בן.

ואז לקראת סוף כיתה ה',
גיל 11, התחילו סימנים
להתפתחות החזה
ונבהלתי מזה מאד.

באתי לאמא שלי בבהלה
ושאלתי אותה מה זה, והלכנו
לרופאה והיא אמרה שאני מתחילה
את גיל ההתבגרות.

כאן התחיל הדיכאון האמיתי.

2017

כי כל השנים סיפרתי לעצמי סיפור
שבגיל 13 יהיה לי פין והכל יסתדר,
אך בפועל גיל ההתבגרות
לא הלך כמו שרציתי בכלל...

הגעתי לתיכון והתחלתי
ללכת עם סוויטשרטים
שחורים בתקווה שזה מה
שיסתיר את החזה שלי.

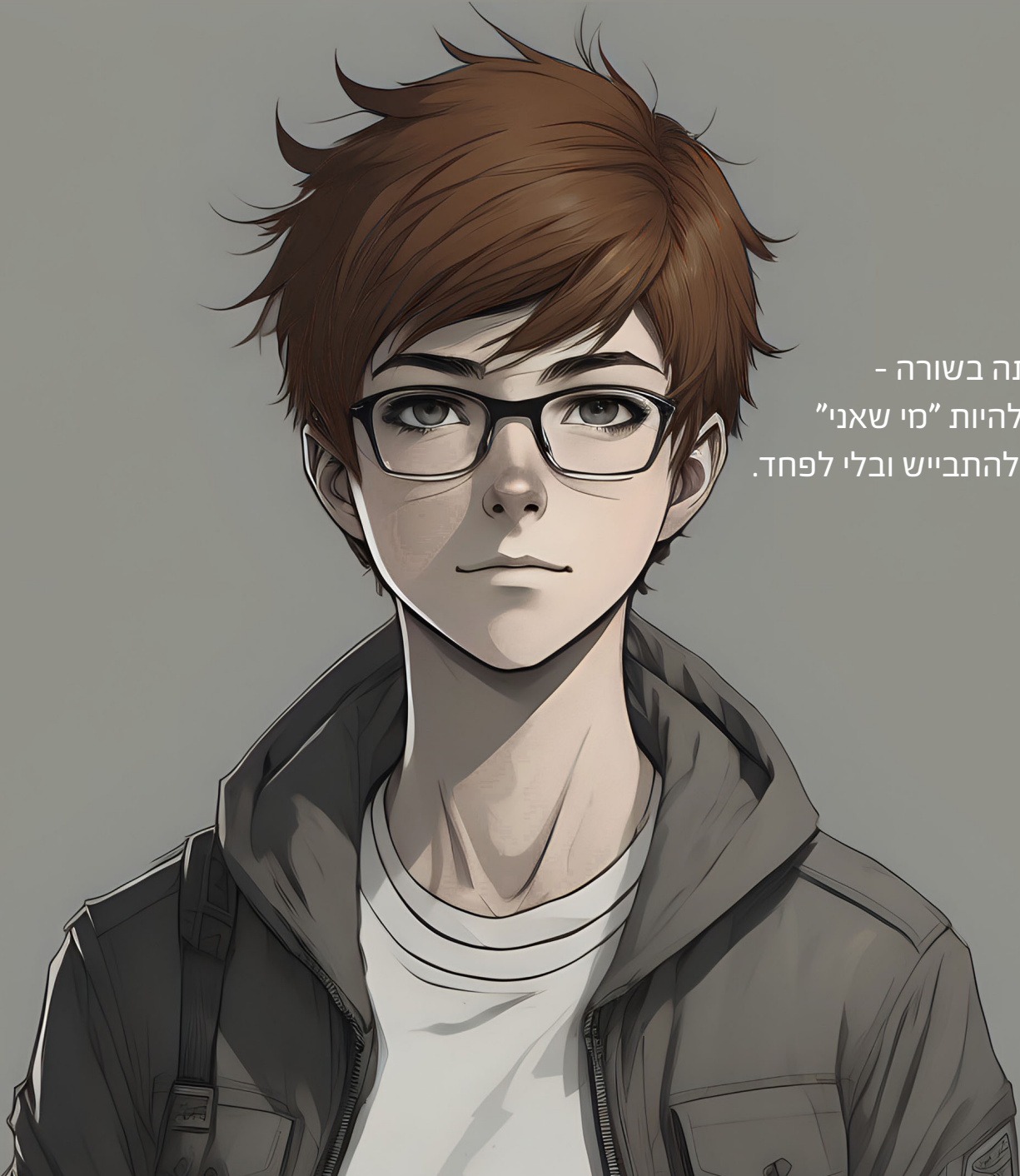
האמת לא היה לי מעולם חזה
גדול בכלל, פשוט היה לי קול
בראש שבא ואמר שכולם
מסתכלים עליי ועל חלקים נשיים
בגוף שלי ובוחנים אותי.

ככל שיותר התחלתי להתפתח
ככה הדיכאון עלה ובעיקר
התביישתי בעצמי ובגוף שלי.

בגיל 17 שמעתי
על מישהי שעשתה
"שינוי מין" והתגברו
בתוכי התחושות שנולדתי
בגוף הלא הנכון.

מבחינתי זו היתה בשורה -
סוף סוף אוכל להיות "מי שאני"
בחופשיות בלי להתבייש ובלי לפחד.

הרגשתי מאד רע עם זה שאני
לא יכולה לשנות את החיצוניות
שלי. אחרים אמרו לי שאני יפה,
אבל אני הרגשתי מכוערת.

לפני שיצאתי מהארון כ"גבר טרנס"
הייתי כמעט בלי חברים נחשבת
לנערה 'טומבוי' ובעיקר הייתי אבודה.

אחרי היציאה מהארון ההתחלה
היתה קצת קשה אבל אופטימית
סך הכל.

המשפחה בהתחלה התקשתה
לפנות אלי בלשון "אתה" אבל
עם הזמן התרגלו.

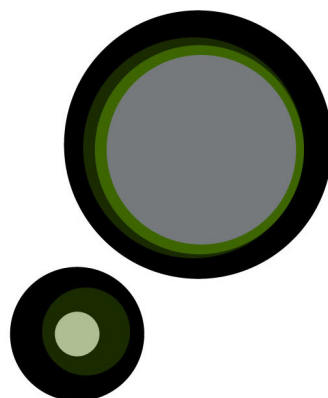
הכרתי חברים חדשים שפנו
אלי כ"אתה" ופתאום אני נחשב
למגניב. ופתאום יש לי קהילה
להיות בה.

השנים הראשונות היו שנים תמימות, עד ש...
התחלתי את התהליך ל"שינוי מין".

בהתחלה רציתי את כל הניתוחים
וכל הטיפולים להיות כמה שיותר "גבר"
שאפשר. גם ניתוח עליון (כריתת שדיים)
וגם ניתוח תחתון, שיש כמה סוגים שלו.

סיפרתי עליהם לאמא שלי
בהתלהבות, והיא הייתה הרבה
פחות נלהבת ממני (אז עוד לא
ממש הבנתי למה).

אבל האמת היא שלקח לי הרבה
זמן עד שפניתי ממש למרפאה.

באמצע הייתה שנה
שבה הרגשתי שאולי
הגוף שלי בכל זאת
בסדר ולא צריך שינוי.

אבל אז חזרתי שוב להרגיש
אי בטחון עם חלקים מהגוף
שלי וחוסר הביטחון כלפי
הקול שלי (איך שנשמעתי)
החמיר.

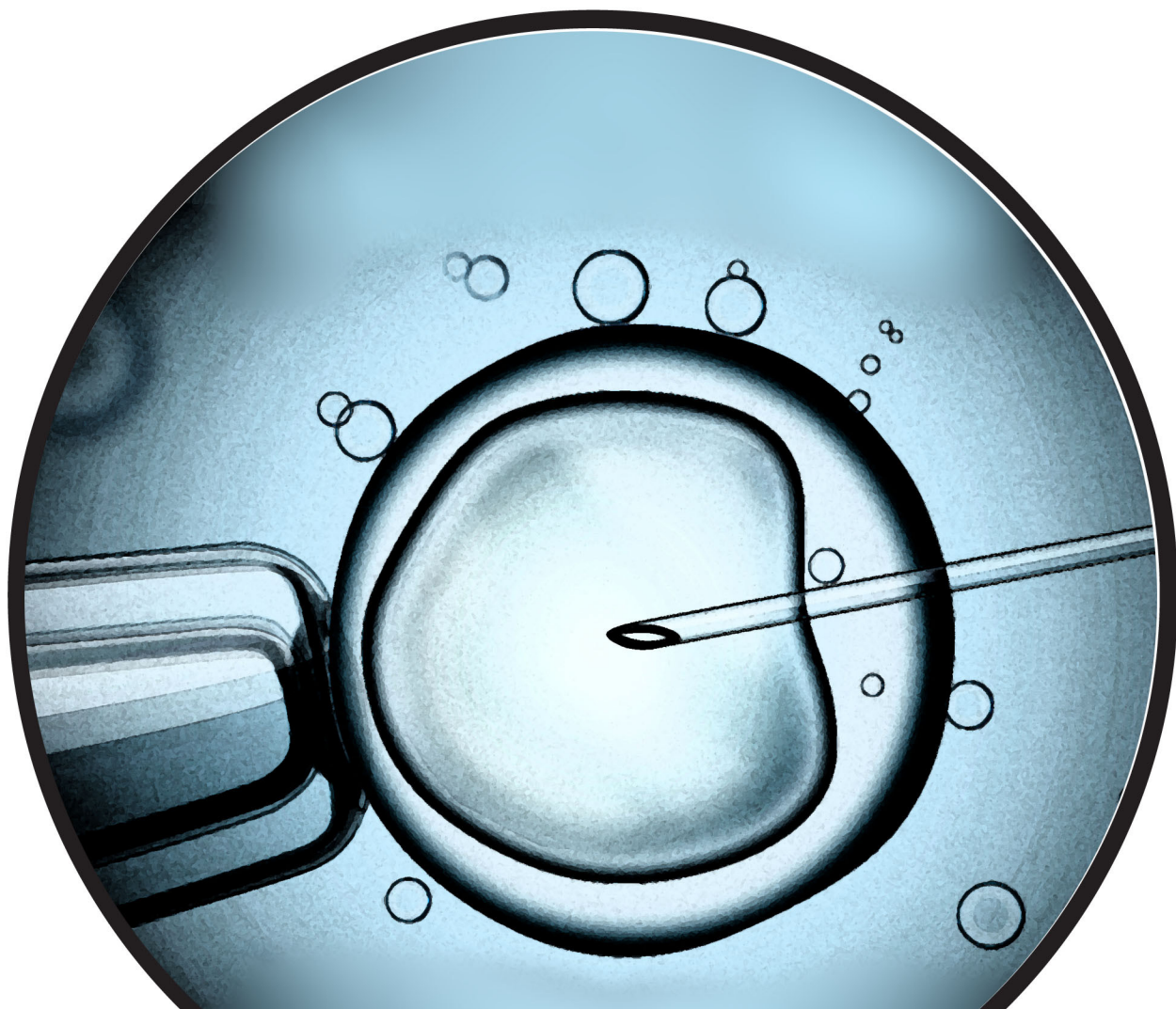

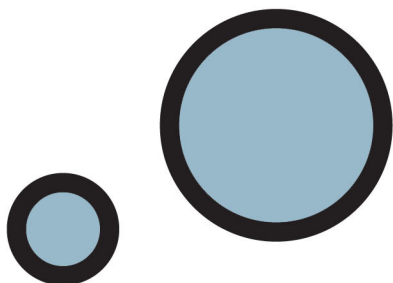
הגעתי לוועדה ל"התאמה מגדרית" בשיבא
וסיפרתי להם על הדיספוריה ועל החיים שלי
כ"אתה" והם מצאו שהתהליך מתאים לי.

אבל משהו בלב שלי הרגיש
לא נכון לעשות את זה.

הסבירו לי שלפני שמתחילים בתהליך כדאי שאעשה שימור פוריות אם ארצה להיות אבא, ואני תמיד רציתי שיהיו לי ילדים משלי. בגילאים הצעירים 15-19 נורא פחדתי מהריון ולידה אבל הפחד הסתלק, לא ברור לי איך, זה פשוט קרה לקראת גיל 21.

התחלתי תהליך שימור פוריות
ומשם הדברים התחילו להשתנות.

כשקיבלתי את הזריקות של האסטרוגן
(עבור תהליך שימור הפוריות), פתאום
התחלתי יותר להתחבר לגוף שלי
פחות לשנוא אותו ויותר לאהוב אותו.

אחריי שסיימתי את תהליך שימור הפוריות
השנאה שלי שהייתה לי כלפיי הגוף שלי נעלמה ופה
התחלתי לאט לאט לאהוב את הגוף שלי כמו שהוא.

אבל זה לא אומר שהדיספוריה
נעלמה לגמרי.

כל יום מחדש פחדתי ליצור אינטראקציה עם אנשים
מחשש שיחשבו שאני אישה, בגלל שיש לי קול של אישה.

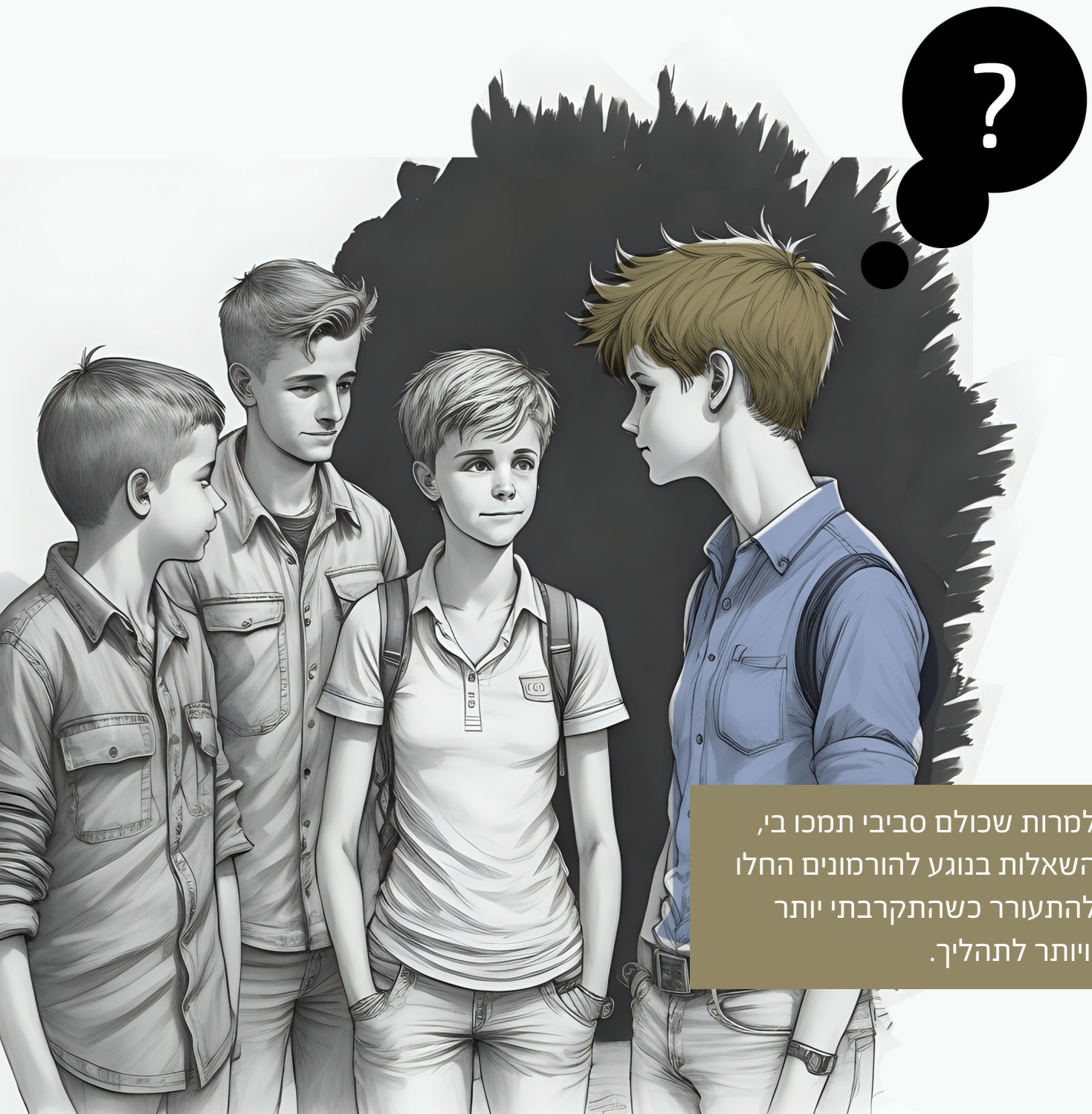

החיים היו ממש קשים
כמעט כל יום מחדש נתתי
לדיספוריה לנצח אותי
אני הקשבתי לקול שלה
ולא השבתי מלחמה.

כשהיא (הדיספוריה) אמרה לי שיש לי קול
של אישה ושכולם חושבים שאני אישה,
אז ישר פעלתי בהסתגרות נמנעתי
מלצאת לבריכה בקיץ הרבה פעמים
מחשש שיחשבו שאני בת.

למרות שכולם סביבי תמכו בי,
השאלות בנוגע להורמונים החלו
להתעורר כשהתקרבתי יותר
ויותר לתהליך.

פתאום נזכרתי שסבתא שלי
חלתה בסרטן פעמיים בגלל
האסטרוגן שהיא לקחה לאורך
השנים.

בכוונה בחרתי לציין את זה כי חשבתי
לעצמי שאם היא חטפה סרטן בגלל
הורמונים שהיא לקחה במשך שנים ולה היו
סיבות מוצדקות, למה שאני אקח הורמונים
ועוד של המין השני כשאני בריאה ופוריה.

חשבתי עם עצמי שיש נשים שיש להן קושי בלהיכנס להריון אז שאני אוותר מרצון בגלל טסטוסטרון דפוק? אבל עדיין למרות הכל, משהו בי כן בחר להמשיך בתהליך, כי רציתי קול של גבר.

האמת שכמעט תמיד היו לי שאלות בנוגע לאידיאולוגיה הטרנסית.

גם כשהייתי עמוק בתוך הקהילה היו כמה דברים שנראו לי מוזר
אפילו כטרנס:

1. אנשים שמגדירים את עצמם במגדר שהוא לא בן ולא בת.

2. אנשים שמבקשים שיפנו אליהם ברבים.

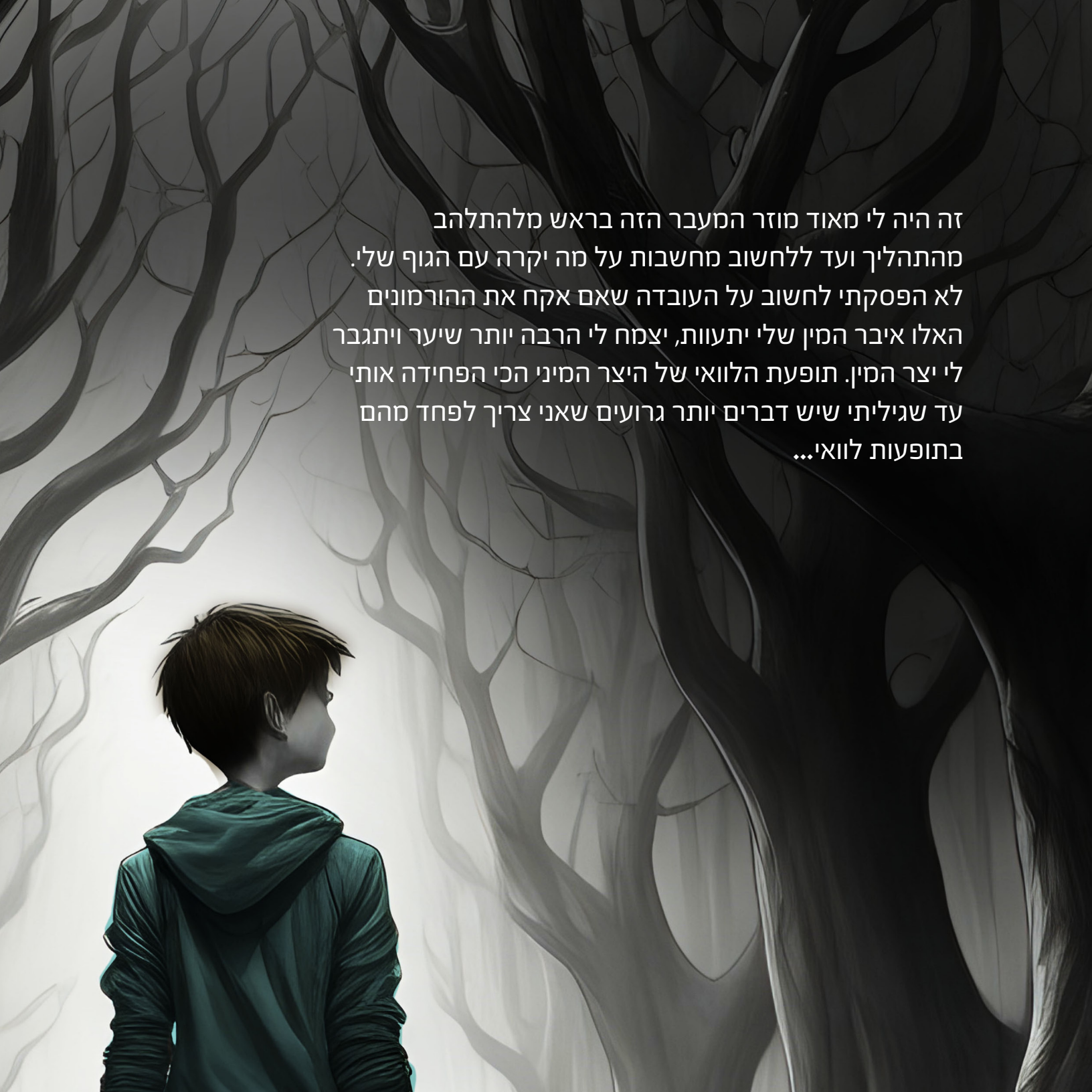

מאז שיצאתי מהארון תמיד עלתה לי לראש
השאלה האם זה נורמאלי להיות טרנס?
האמת, שהתביישתי בעצם היותי טרנס
הרגשתי בושה ענקית שאני כזה. לא ידעתי
למה כי זה נחשב מאוד אופנתי. אבל עדיין
הרגשתי בושה מאוד ענקית על זה.

בתהליך לקראת קבלת ההורמונים
הגבריים משהו שם הרגיש לא נכון
אני שחיכיתי לזה כל כך הרבה שנים
פתאום כבר הפסקתי להתרגש או
להתלהב מזה.

A young boy with short brown hair, wearing a teal hoodie, is shown from the back and side, looking towards a dense forest of bare, dark trees. The scene is dimly lit, with a soft light source from the left creating a misty atmosphere. The trees are intricate and gnarled, filling the background.

זה היה לי מאוד מוזר המעבר הזה בראש מלהתלהב
מהתהליך ועד ללחשוב מחשבות על מה יקרה עם הגוף שלי.
לא הפסקתי לחשוב על העובדה שאם אקח את ההורמונים
האלו איבר המין שלי יתעוות, יצמח לי הרבה יותר שיער ויתגבר
לי יצר המין. תופעת הלוואי של היצר המיני הכי הפחידה אותי
עד שגיליתי שיש דברים יותר גרועים שאני צריך לפחד מהם
בתופעות לוואי...

הווה

ההתפכחות התחילה כשהתחלתי להסתכל על סרטונים של אנשים שיוצאים נגד תהליכי "שינוי מין" כדי לקבל באמת נקודת מבט על איך טרנסים נראים בעולם שלהם, וגם כדי לדעת באמת האם יש נזקים שמסתירים מאיתנו.

הסתכלתי על הסרטונים וגיליתי להפתעתי שלא מדובר ב"טרנספובים" כמו שקהילת הטרנסים כל כך אוהבת לומר - שה"טרנספובים" האלה הם בעצם אנשים שאכפת להם מהבריאות של ילדים ושהם לא מוכנים שילדים יסבלו נפשית ופיזית.

ואז התחלתי לצפות בסרטונים של מתחרטי
מעבר מגדרי ומפה ממש התחיל הזעזוע.

התחלתי לשאול את עצמי הרבה שאלות
שלא שאלתי את עצמי קודם, ואף אחד -
לא רופאים, לא עובדים סוציאליים, ולא
פסיכולוגים - הסבירו לי קודם. איך נותנים
לאנשים לעבור את הדבר הזה אם הם יודעים
על הנזקים? ושזה אפילו לא מאושר
על ידי ה-FDA?

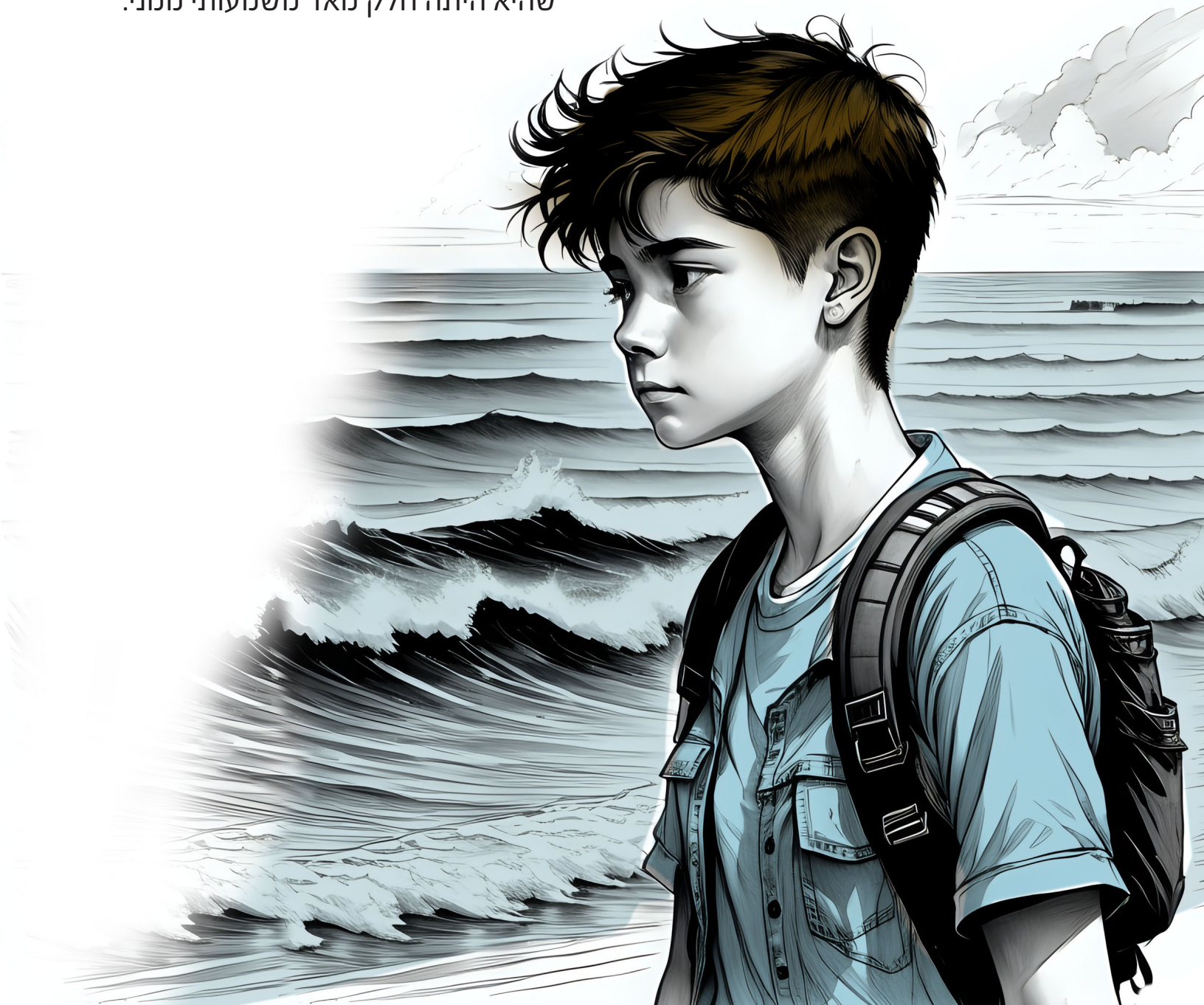

ראיתי איך חברות תרופות מממנות כנסים טרנסים, ואיך עמותות
טרנסיות בישראל מגלגלות במצטבר מיליוני \$ בשנה.

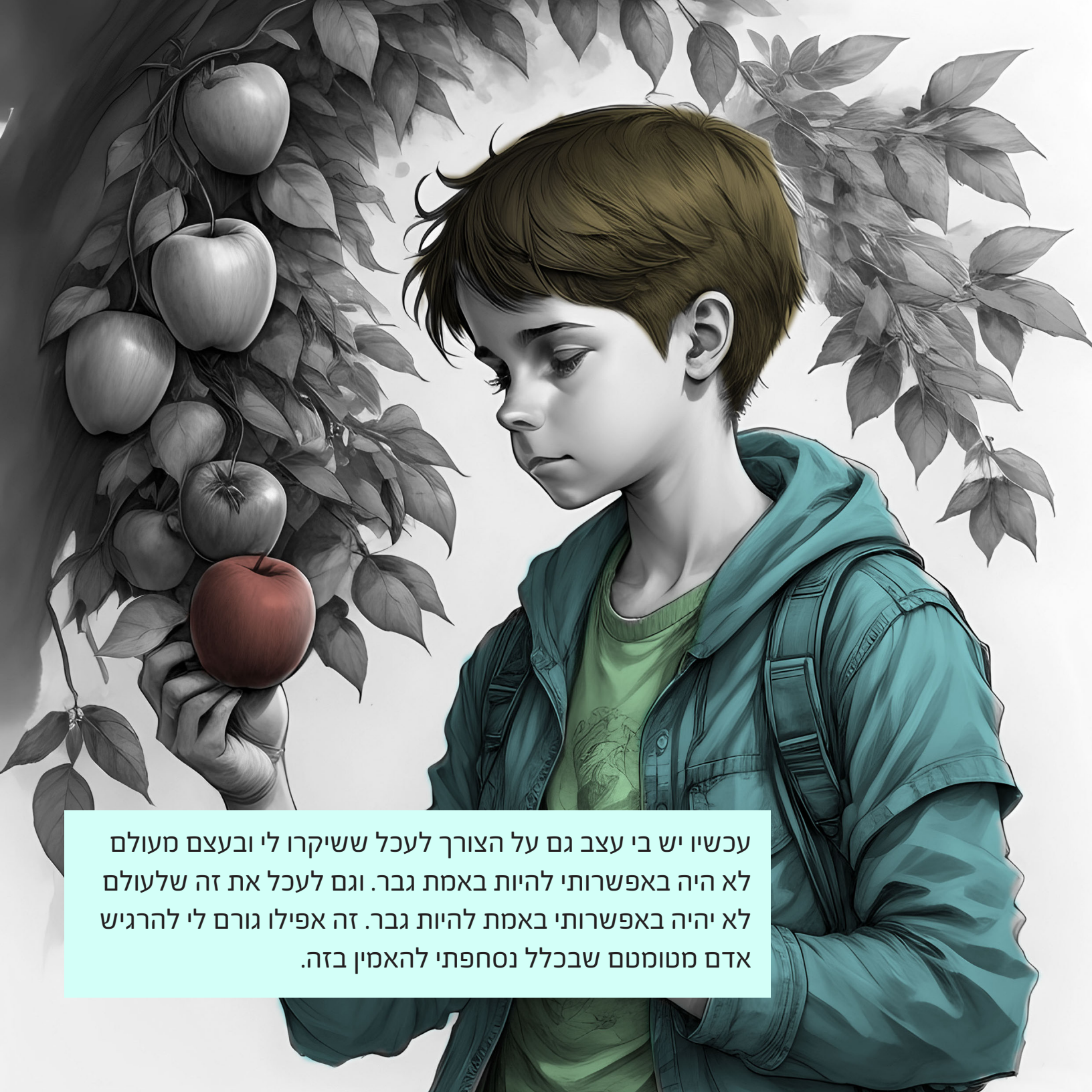
אחרי שנחשפתי לכל המידע הזה שלא ידעתי עליו קודם לכן,
התחלתי להרגיש פחות חיבור להגדרה של גבר טרנס.

כואב ועצוב לי לוותר על הטרנסיות כיוון
שהיא היתה חלק מאד משמעותי ממני.

אבל השקרים האלו הרסו אותי מבפנים. כל הזמן לא הבנתי
למה אני לא נראה מספיק גבר, למה נולדתי "לגוף הלא נכון"
כשבעצם התשובה היתה מתחת לאף שלי - אני לא גבר, אני
אדם שמתמודד עם דיספוריה מגדרית.

עכשיו יש בי עצב גם על הצורך לעכל ששיקרו לי ובעצם מעולם לא היה באפשרותי להיות באמת גבר. וגם לעכל את זה שלעולם לא יהיה באפשרותי באמת להיות גבר. זה אפילו גורם לי להרגיש אדם מטומטם שבכלל נסחפתי להאמין בזה.

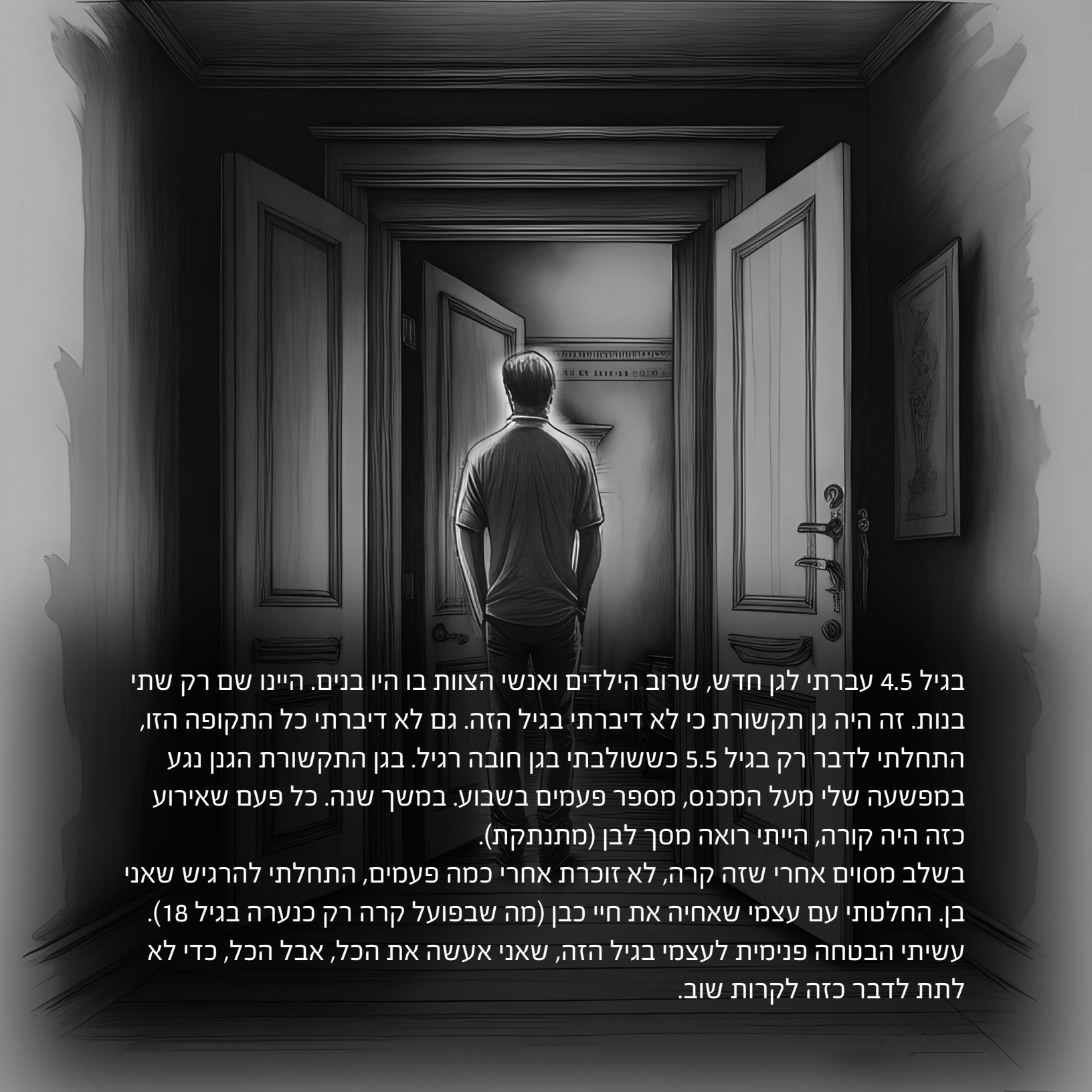

בתחילת 2024 הודעתי לשיבא על עצירת
תהליך ה"התאמה המגדרית".

תוספת מאוחרת:

בהתחלה היה לי לא נעים וחשבתי לא לציין את זה, אבל בדיעבד הרגשתי שהסיפור שלי יהיה חסר בלי זה. סיפרתי לכם בהתחלה שהרגשתי בן מגיל 5. עדין לא סיפרתי לכם מה קרה לי לפני גיל 5, לפני שזה התחיל...

בגיל 4.5 עברתי לגן חדש, שרוב הילדים ואנשי הצוות בו היו בנים. היינו שם רק שתי בנות. זה היה גן תקשורת כי לא דיברתי בגיל הזה. גם לא דיברתי כל התקופה הזו, התחלתי לדבר רק בגיל 5.5 כששולבתי בגן חובה רגיל. בגן התקשורת הגנן נגע במפשעה שלי מעל המכנס, מספר פעמים בשבוע. במשך שנה. כל פעם שאירוע כזה היה קורה, הייתי רואה מסך לבן (מתנתקת). בשלב מסוים אחרי שזה קרה, לא זוכרת אחרי כמה פעמים, התחלתי להרגיש שאני בן. החלטתי עם עצמי שאחיה את חיי כבן (מה שבפועל קרה רק כנערה בגיל 18). עשיתי הבטחה פנימית לעצמי בגיל הזה, שאני אעשה את הכל, אבל הכל, כדי לא לתת לדבר כזה לקרות שוב.

בהתחלה כשיצאתי מהארון כטרנס לא זכרתי בכלל שחוויתי את הפגיעה הזו ואת ההיקף שלה. רק אחרי שהזכרונות מאותה תקופה עלו, התחלתי לחשוב עם עצמי אם יש קשר בין הטרנסיות לפגיעה. פעם בכלל לא יכולתי לשאול את עצמי את השאלה הזו, כי חשבתי שזה טרנספובי בכלל לשאול אותה.

אמא שלי מאמינה שיש קשר לפגיעה. אבל אנשי
המקצוע שידעו על הפגיעה המינית מעולם לא
בדקו איתי אם היא יכולה להיות קשורה לתחושות
שלי של דיספוריה מהגוף שלי.
רק כיום, כשבכלל העזתי לשאול את עצמי את
השאלה הזו, אני בטוחה שיש קשר.

A grid of puzzle pieces is shown. One piece in the lower-left quadrant is missing and is filled with solid black. The word "עתיד" is written in white, bold, sans-serif font in the center of this black piece. The rest of the puzzle pieces are empty and outlined in black.

עתיד

מעתה ואילך אני אנסה פשוט להיות תום במקום
לנסות להתאים עצמי לקופסאות ולחפור מה
חושבים עלי. יש לי תחביבים, יש לי חברים, יש לי
התנדבות, יש לי חלומות. זה יותר גדול מהמין שלי.

החשש שלי הוא שלא אצליח
להשתקם מכל התקופה
הזו תחת השפעת אג'נדת
הטרנס שחוויתי.

אבל זו לא עובדה, זו רק
הרגשה, ורגשות משתנים
עם הזמן ועם הבגרות.
כל הסיפור האישי שלי
הוא הוכחה לכך.

פתקים ;

30 בינואר 2024 בשעה 14:08

מזה אומר בשבילי להיות זכר

- הגנה.
- יכולת תמידית להיות מוגן.
- חוזק.
- לא להיות מוטרד מינית.
- מקבלים יחס יותר יפה בחלק מן המקומות.
- חיים יותר טובים.
- קוליות.
- רגשות יותר מווסתים. (חלקן על אפילו על גבול החוסר ברגש.)
- כמעט ואין שובניזם כלפיהם.
- אל חלקם מתייחסים אליהם כמו אל ילדים כי לא מצפים מהם להיות בוגרים לעומת נשים שמגיל מאוד קטן מתייחסים אל חלקן כאילו הן נשים בוגרות אבל הן רק ילדות.

סיכוני הטסטוסטרון לנשים

(רשימה חלקית)

- התקררות
- עליה במשקל
- אקנה (פצעים בפנים)
- דום נשימה בשינה
- עליה בכולסטרול
- עליה של מאות אחוזים בסיכון להתקף לב (מאות אחוזים לא רק יותר מנשים אחרות, אלא גם יותר מגברים).
- עליה בלחץ דם
- עליה בצפיפות תאי דם אדומים
- סכרת
- קרישי דם

■ עליה של הסיכון לשבץ (אנקדוטה: צעירה בשנות העשרים לחייה שנטלה טסטוסטרון ושבעקבות שבץ הפכה משותקת בכל גופה)

■ עקרות

■ כאבי אגן

■ גדילה של הדגדגן

■ אטרופיה במערכת הרבייה (עשויה להוביל

לצורך בכריתת רחם, עשויה לגרום לכאבים בקיום יחסי מין)

■ עליה ברמות הדלקתיות בגוף - מובילה

לאיבוד שיניים

■ עליה בזיהומים בדרכי השתן (אנקדוטה:

צעירה שמספר חודשים לאחר לקיחת

טסטוסטרון קיבלה זיהום שהוביל לכך

שתצטרך קטטר לשארית חיה)

■ נמצא קשר לירידה בעיבוד קוגנטיבי

סיכוני האסטרוגן לגברים

(רשימה חלקית)

- אוסטאופורוזיס
- עליה בסיכון להתקפי לב
- השפעות על מבנים במוח
- עקרות
- פגיעה בתפקוד המיני
- קרישי דם
- עליה בטריגליצרידים
- עליה בפרולקטין בדם
- עליה במשקל
- לחץ דם גבוה
- סכרת
- שבץ
- דכאון והפרעות במצבי רוח

ניתוח תחתון - המרה מזכר ל"נקבה"

מה לא מספרים לכם - מתוך ניסיון אישי -

בהגדרה היבשה שלי, אני כיום "אישה טרנסקסואלית". עברתי מספר ניתוחים להתאמה (או המרה מגדרית, כפי שאני מכנה זאת, אספר על זה בהמשך). המסמך הזה נכתב על מנת לחסוך לכן שמתלבטות לעבור ניתוח תחתון, את הסבל הרב שכרוך בפרוצדורה המיותרת והאכזרית ביותר של העידן המודרני. הייתי גיי בעברי. אני אנסה לא לחסוך בפרטים, הכל כדי להבהיר לכן/ם ולשקף את הסכנה הגדולה והתהום העמוקה אליה אתן/ם עלולות ליפול. כאמור, חייתי את המחצית הראשונה של חיי כבחור גיי נשי, עדין, לא אקטיבי. הגעתי למצב שבו שוכנעתי על ידי מספר אנשי רפואה שכדאי לי "ללכת על כל הקופה" ולהמיר את עצמי מזכר לנקבה.

בנוסף, מספר נשים טרנסיות מנותחות סיפרו לי מעשי ניסים על הניתוח שלהן ועד כמה זה כדאי.

רק כעבור שנים, כשכבר נותחתי, הן הודו בפני שזה הדבר הכי גרוע שהן עשו לעצמן.

לפני הניתוח התחתון הייתי אדם פעיל מינית. נהניתי וצרכתי סקס כמו כל צעיר בגילי. מאוד אהבתי את הפיגורה הגופנית שלי, ויש השפעה רבה על האיזון ההורמונלי בגוף שמכתיב את פיזור השומן וזה בא לידי ביטוי, וקשור מאוד לנוכחות הפין.

אחרי הניתוח, לא הצלחתי לקיים יותר יחסים. החשק המיני הלך ודעך. הפכתי לאדם שאין לו דרייב לזה. בנוסף, הרופאים יצרו לי "דגדגן" מראש העטרה של איבר המין, המקום היה רדום לחלוטין במשך שנה. גם אחרי שנה, רמות החשק הן אפסיות לעומת מה שהיה לפני הניתוח. הרופאים יצרו לי בגוף מעיין "נרתיק", שהולך ונסתם עם הזמן. הם מבקשים ממך לעשות הרחבות ווגינליות לאחר הניתוח. גם אם תקפידי על ההרחבות, המקום יילך וייסגר וסביר שתצטרכי לפתוח את הסתימה מדי כמה זמן ולהיות תלויה בעוד ועוד ניתוחים. גם אם תמצאי פרטנר עם אבר מין קטן מאוד (כמו שאני מצאתי), לא תהיה לך הנאה: הנרתיק הוא פצע. נסי לקחת קיסם אוזניים ולדחוף אל תוך פצע פתוח. עכשיו נסי להנות. גם אם הדגדגן התעורר, עצם הכאב מהחדירה אל הפצע, מוריד ממך את החשק לבצע כל פעולה כזו.

אם לא השתכנעת עד עכשיו: הרופאים משאירים פיסה נוספת מהפין שלך, ומטמינים אותה אל מתחת ה"דגדגן" שהם יוצרים. בעת ניסיון לגרות את עצמך מינית, המקום מתרחב (הגדם למעשה מבקש להזדקף) וכל זה קורה מתחת לעור שלך. הכאב בינוני, אבל זה מאוד מציק ונראה מטריד ולא נעים. אמנם הרופאים יודעים לחקות באופן כמעט מושלם את המראה החיצוני של הווגינה, ולי אפילו הבטיחו שהיא "תרטיב" בצורה טבעית, אבל למעשה המקום מיובש, צורב לרוב, ולא נעים למגע. קחי גם בחשבון ריח מאוד ריע, של רקבון.

התיסכול מעצם חוסר היכולת לבוא במגע מיני מייצר אצל המטופלת דיכאון שמעולם לא ידעתי שקיים. זה מרחב שחור אין סופי. תהומי. קבוע ולא ניתן לבריחה. ההתחייבות להרחבות שלוש פעמים בשבוע שהן גם כואבות וגם חסרות תועלת, הן כמו עסקה עם השטן. וכל זה רק כי האמנתי לרופאים ולנשים

טרנסיות שבחרו לשקר לי במצח נחושה. השנים חלפו, וראיתי שלכולם יש ילדים, ולי נלקחה זכות הבחירה להביא אותם. וזה בתמורה לסבל שהגוף שלי ממילא כבר עובר.

גברים

שיכנעו אותי שאחרי ההליך אני אהיה "אישה סטרייטית". במקום לאהוב את הגיי החמוד שהייתי, הפכתי לסריס שלא באמת יכול לתפקד מינית. אם חשבת שטרנסית עם ווגינה תהיה לגיטימית יותר בחברה, אז הנה לך עוד טעות אסטרטגית: גברים מתים על נשים עם בונוס.

ברגע שהפכת למנותחת אין לו שום סיבה להיות איתך, והיו לא מעט מקרים של גברים שהתאכזבו לדעת שאני כרותת איברים. זה לא שהחלפת את הפין הבריא והמתפקד שלך בווגינה בריאה לרבות תפקודי שחלות רחם וביציות.

לא אחותי. את אפילו לא בקטגוריה של אישה עקרה. אין לך שם שום אינסטלציה. זה כמו מסגרת של תמונה, בלי תמונה.

הווגינה היא קרטון חיצוני. ללא תחושה. ללא תשוקה. ללא פואנטה. עם המון כאבי ראש, ניתוחי תיקון, הרחבות ורופאים.

הימים הראשונים

הימים שלאחר הניתוח היו פשוט גיהנום על פני האדמה. בהתחלה את מחוברת לקטטר ומדממת ללא הפסקה. מצב לא נעים שבו אחות מחליפה לך בגדים וסדינים, פשוט כי את נמצאת עשרה ימים בתוך שלוליות של דם. כעבור עשרה ימים

מוציאים לך סליל תחבושות מהנרתיק, מנתקים מהקטטר, ואת מנסה ללכת, וכל צעד וכל שעל כאילו מספריים גוזרות אותך בבשר החי. בהמשך צריך לקחת המון אנטיביוטיקה ולשכב על כריות. הסדינים יהיו ספוגים בדם, והכאב יהיה בלתי נסבל. תצטרכי לקחת במשך תקופה כדורים אופיאטיים שהם כמו הרואין, בלי זה אין אפשרות לעבור את זה. יש סיכוי סביר שתתמכרי בדרך לאחד מהם. יש לך גם שיעורי בית, לעשות הרחבות שלוש פעמים ביום. והכאב בנרתיק בוער. כמו שריפה באמצע הגוף שלך. שריפה שגם כשהיא תעומעם, לא שווה את הסבל הנורא. במקום לאהוב ולהתייחס לגופך בכבוד, לאהוב את כולך, ולהיות מאושרת בחלקך - כרתת איבר בריא שאחראי על הליבידו, על ההנאה, על הפוריות ועל בריאותו הכללית והאיזון של גופך.

מתן שתן

השתן בהתחלה צורב את הבשר שלא מזמן נחתך. קשה מאוד להתנהל בצורה היגינית בסיטואציה. התכונני להחליף בגדים ולהתרחץ מספר רב של פעמים ביום. הריח של השתן משתנה והזרימה שלו לרוב לא אחידה. בהמשך אם לא תתמכרי למשככי כאבים, או אלכוהול, או כל סם שמשכיח ממך את האשליה הנוראית שמכרו לך: את תתעוררי, ולא תביני מה עשית ומדוע? ואת תצטערי גם אם לא היית מחוברת לפין שלך (אני עברתי תקיפה מינית לאורך שנות ילדותי, ולא הייתי מחוברת לפין שלי, ופחדתי ממנו) את תתגעגע אלי ותבכי על זה שרצחו לך אותו. אולי תרצי פתאום להביא לעולם ילדים. אולי תרצי לנהל זוגיות, והרי לא תצליחי עם הגוף הכרות שלך להגיע לשלמות. זה כל מה שלא סיפרו לי לפני אותה כריתה אכזרית.

וזה הדבר היחיד שאני יכולה לעשות למען בני האדם שמוסללים והולכים שולל אחר הבטחות שווא שמבקשים למכור להם רופאים המתיימרים להיות אלוהים.

לא מחליפים איבר בריא בניקוב מצולק ולא מתפקד. ולדבר הנ"ל קיים מחיר כבד שאי אפשר באמת לשלם עליו. בטח לא אנשים מיוסרים כמונו. ארשה לעצמי לומר, שחיצונית אני אישה שנראית אטרקטיבית, וגם כגיי הייתי אדם מחוזר. אבל כאמור, היחס החברתי אלייך לא משתנה. מאדם גיי, את הופכת לטרנסית סוג ב'. כי הלהיט האמיתי הן הטרנסיות שלא נותחו.

מרוב תיסכול, את מנסה לחזור ולהתחבר אל גייז: אבל הם כבר לא נמשכים אלייך. וגם אם תנסי להפוך חזרה לבן, את בן ללא איברי מין. תצטרכי ליטול טטוסטרון מלאכותי, והווגינה המזוייפת שלך תתייבש ותכאב, כי הגוף יבקש להעמיד שוב ושוב את הגדם (זוכרת את הגדם שכלוא לך מתחת לעור? הוא יזכיר לך שהוא קיים ויכאיב) גם אם תחזרי להראות כזכר, תהי זכר סוג ב' במיעוט שגם ככה לא קל בו. וכאישה טרנסית כרותה, לא יהיה עניין בך. ככה שזה לכלוא את עצמך במצב ביניים שלעולם לא תמצאי דרך מילוט ממנו. רוב הנשים המנותחות איתן שוחחתי, רוצות בתוך תוכן לחזור להיות הבנים הנחמדים שהן היו פעם, או לפחות להחזיר את הגלגל אחורה, ולא להיות כרותות איבר כלכך חשוב. הרי מלמדים אותנו שמגדר זה גמיש ותלוי בהרגשה ובתחושות של הנפש, אם ככה, אז מדוע ממהרים לכרות ולהמיר לנו את הגוף.

אנא שמרי על גופך בריא ושלם.

הדברים נכתבו בהמון אכפתיות וכאב.

וחבל מאוד שאני לא קראתי מאמר דומה לפני שהובלתי אל האסון הזה, שנקרא ניתוח תחתון.

תוספת

חשוב לי לציין, אני אישית לעולם לא אצא נגד אוכלוסייה, בוודאי שלא אחת מוחלשת. אני כן אדבר כנגד הניתוח התחתון, שהוא אסון אנושי. זה בגדר אינקוויזיציה מודרנית. אירוע כירורגי מסוכן, ווויבים קשים של מנגלה. לא מתחילים בכלל לספר למטופלות/ים את ההשלכות. אין אדם שיילך מרצונו לחיים עקרים. אין אדם שיילך מרצונו לחיים ללא הנאה מינית. אין אדם שיילך מרצונו לחיי השתעבדות להרחבות ווגינליות כואבות ומייאשות. אין אדם שיילך מרצונו לחיים שבהם הוא תלוי הורמונים.

המסר שלי לאותם רופאים הוא לעצור את הטבח ולתת למגוון האנושי פשוט להתקיים. להציע פתרונות שלא פוגעים בגוף או בפוריות. אם זכר מבקש להתלבש כאישה להאריך שיער לכבד את הנראות שלו כאישה, זה בסדר. זה משהו אחד. אבל לחתוך בבשר החי, לרצוח איברים בריאים? נא הניחו את הסכינים בצד... ויפה שעה אחת קודם. אין לי פחד לומר את זה, ולא דווקא כאידיאולוגיה אלא כאדם אובייקטיבי שעבר וכל החיים יעבור את הזוועות הנ"ל, את השקר שטרנסיות מנותחות מפחדות לומר, בגלל אגו, בגלל שזה פוגע להן בתדמית, או בגלל כל סיבה אחרת, ראוי לומר: זה אסון אנושי.

אין אף אדם בעולם שיצליח לתקן את הנזק שעשו לגוף הבריא שהיה לי. יש בי זעם ותחושות אבל על עצמי. על השקר הגדול. על הולכת השולל. הניתוח התחתון משווק מגמתית כהליך שיפטור אותך מחייך הקשים, וייתן לך גאולה:

ש ק ר.

ברגע שיפקחו לך העיניים כעבור מספר חודשים או שנים, תצא בת קול ותכריז: "ברוכה הבאה לגהינום". התחושה העיקרית תהיה "טוב מותי מחיי" ובנוסף, אנשים צעירים שעוברים את זה, חושבים שהם מדוספרים, אך כמו במקרה

שלי, כעבור 5 או עשר שנים, התחושה חולפת וכל רצונך כבן אנוש הוא לחיות כפי שאתה. כפי שנולדת. להיצמד אל מינך הביולוגי, אל היופי שבשונות שלך, ולפרוח. במקרה של אנשים כמוני, זה כנראה לעולם לא יתגשם עוד. אני אדם כרות איברים ותלוי הורמונים. ההבנה הגיעה מאוחר מידיי. וזו הבנה שכולן וכולם מגיעים אליה. עצרו את הטירוף.

מסר אישי מתום לסיום

חשוב לי לציין שלא הכל ורוד.
אני מרגישה שלסיפור האישי שלי יצא סוף טוב,
אבל זה לא אומר שאצל כולם זה ככה.
יש כאלו שעברו חוויות דומות לשלי שמרגישים
שלא יכולים לדבר על הנושא בגלוי עקב חשש
מהשלכות על חייהם הפרטיים.

אצלי, בעקבות התהליך שעשיתי (ועושה) הרבה
מאלו שחשבתי בכנות שהם חברים שלי מהקהילה
החליטו לנתק איתי את הקשר.

התברר לי בדיעבד שהם היו חברים על תנאי - על
תנאי שאני אוחזת באמונות מסוימות על "נפש של בן
בגוף של בת" או "נשמה של בת בגוף של בן"
ושאין ברירה צריך לפגוע בגוף הפיזי כשזה קורה.
אמונות שאני כבר לא אוחזת בהן.

אבל זה בסדר כי עכשיו אני מכירה חברים חדשים וגם יש מסביבי
אנשים שלא קשורים לקהילה שתמכו בי לפני שהזדהיתי כבן, אחרי
שהזדהיתי כבן, ובחזרה כשכבר לא מזדהה כבן, ואותם אני רוצה
לצידי לכל החיים.

שמעתי שבקבוצות של מתחרטים בחו"ל יש כבר
עשרות אלפי משתתפים. אני חושבת להקים או
לקחת חלק בקבוצת מתחרטים ישראלית.
אם זה מדבר אליך - אפשר להיות בקשר עם
ד"ר קרויטורו drtalgc@gmail.com
כשתהיה קבוצה כזו היא תדע מזה ותוכל לעדכן.

תום הרגישה כמו בן מגיל 5.
כעת, בגיל 23, הגיעה לצומת דרכים
ועליה לבחור.

מה קורה כשחלום ילדות פוגש
את המציאות?

רומן גרפי זה מבוסס על סיפור חייה
האמיתי של תום.